

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 373/2020-58

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Rastislavom Smieškom, Záhradnícka 74, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III č. k. 19Cpr/27/2017 z 26. novembra 2019 takto

rozhodol:

Ústavnej sťažnosti **nevyhovuje.**

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 24. januára 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením. Tiež navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že ústavný súd svojím nálezom č. k. I. ÚS 238/2019 z 10. septembra 2019 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 19Cpr/27/2017 z 28. januára 2019, ktoré zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Okresný súd v uznesení súdu č. k. 19Cpr/27/2017 z 28. januára 2019 zrušil rozsudok okresného súdu pre zmeškanie žalovaného č. k. 19Cpr/27/2017 zo 4. októbra 2018 z dôvodu, že „súd mal za to, že v predmetnej veci existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa žalovaný nevyjadril k žalobe a neprišiel na pojednávanie konané dňa 4. 10.2018. Aj keď z doručeníek založených v súdnom spise vyplýva záver, že žalovanému boli uvedené písomnosti riadne doručené, súd má o tejto skutočnosti pochybnosti, nakoľko skúsenosti zo súdnej praxe dosvedčujú záveru žalovaného, že portál slovensko.sk vykazuje nedostatky. Tvrdenia žalovaného podporuje aj skutočnosť, že podal návrh na zrušenie rozsudku

pre zmeškanie hneď potom, ako ho na jeho dobrovoľné plnenie vyzval žalobca.“. Tento okresným súdom prezentovaný právny názor bol ústavným súdom v jeho náleze č. k. I. ÚS 238/2019 z 10. septembra 2019 posúdený ako rozporný s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, v dôsledku čoho ústavný súd pristúpil k uplatneniu svojej kasačnej právomoci a zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 19Cpr/27/2017 z 28. januára 2019 a vec vrátil na nové konanie.

3. Po vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd opätovne vo veci konal a rozhodol svojím uznesením z 26. novembra 2019 tak, že opätovne pristúpil k zrušeniu rozsudku okresného súdu pre zmeškanie č. k. 19Cpr/27/2017-59 zo 4. októbra 2018. Dôvodom bolo zistenie okresného súdu o tom, že o predmete konania, ktorým je určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, nie je možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pretože *„V takomto prípade sa ale nejedná o žalobu na plnenie, ide výlučne o žalobu na určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) CSP o žalobe ktorej, ale nie je možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie.*“ Okresný súd svoj právny názor podporil aj úvahou, podľa ktorej *„Súd má za to, že v záujme princípu všeobecnej spravodlivosti s prihliadnutím na rozumné usporiadanie procesných vzťahov je potrebné aplikovať čl. 4 ods. 1 CSP a použiť analógiu legis, t.j. uplatniť právnu normu o zrušení rozsudku pre zmeškanie aj na situácie, ktoré nie sú pokryté jazykovým vyjadrením tejto právnej normy vôbec, nakoľko došlo k zjavnej chybe spočívajúcej vo vydaní rozsudku pre zmeškanie v situácií, ktorá vydanie takéhoto rozsudku nepripúšťa. V neposlednom rade súd konštatuje, že žalobkyňa v ďalšom konaní môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, čím dôjde k naplneniu práva na spravodlivý súdny proces.*“.

II.

4. Proti napadnutému uzneseniu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej napáda nesprávnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu a konštatuje: *„Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o návrhu žalovanej na zrušenie rozsudku pre zmeškanie podľa § 277 ods. 1 pri rozhodovaní CSP aj Okresný súd Bratislava III., preto je úlohou v rámci rozhodovania o ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná. Podľa názoru sťažovateľky príslušný OS BA III mal rešpektovať právny názor v náleze ÚS SR pod spis. zn. I. ÚS 238/2019-60 zo dňa 10.09.2019 a nebol oprávnený rozhodnúť tak, že opätovne napádaným uznesením OS BA III zo dňa 26. 11. 2019 zrušil rozsudok pre zmeškanie vydaný OS BA III zo dňa 04. 10. 2018“* (č. k. I. ÚS 238/2019-60 z 20. septembra 2019). Sťažovateľka z už uvedeného vyvodzuje porušenie svojich základných práv.

III.

5. Okresný súd sa vyjadril a uviedol, že po vydaní nálezu ústavného súdu, ktorý konštatoval porušenie práv žalobkyne a napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie (nález I. ÚS 238/2019 z 10. septembra 2019) opätovne vo veci rozhodol a uznesením zrušil rozsudok pre zmeškanie žalovaného (č. k. 19Cpr/27/2017 z 26. novembra 2019). Poukázal na § 274 CSP, podľa ktorého vydanie kontumačného rozsudku prichádza do úvahy, len ak sú súčasne splnené všetky podmienky normované jeho hypotézou. Prvou podmienkou pre vydanie rozsudku

pre zmeškanie je žaloba o splnenie povinnosti podľa § 137 písm. a) CSP. Okresný súd uviedol, že v zmysle § 137 písm. d) CSP v tomto prípade ide výlučne o žalobu o určenie právnej skutočnosti. V súvislosti s princípom všeobecnej spravodlivosti s prihliadnutím na rozumné usporiadanie procesných vzťahov je potrebné aplikovať čl. 4 ods. 1 CSP a použiť analógiu legis, t. j. uplatniť právnu normu o zrušení rozsudku pre zmeškanie, a to aj na situácie, ktoré nie sú pokryté jazykovým vyjadrením uvedenej právnej normy. Okresný súd konštatuje, že sťažovateľka môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ďalej uviedol, že zrušenie rozsudku pre zmeškanie, kedy to zákon nepripúšťa, potvrdzuje aj prichádzajúca novela Trestného zákona zavádzajúca trestný čin ohýbania práva. Ide o situácie, keď súd rozhodne o žalobe rozsudkom pre zmeškanie v prípadoch, kedy to zákon nepripúšťa.

6. Zúčastnená osoba, ktorou je [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpená advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], uviedla, že (a) jednou z podmienok vydania rozsudku pre zmeškanie je, že musí ísť výlučne o nárok na plnenie [§ 273 CSP, explicitne na § 137 písm. a) CSP]. Účelové úvahy sťažovateľky tento fakt nemôžu obísť. Podľa názoru zúčastnenej osoby okresný súd správne aplikoval § 273 CSP, a preto nemožno jeho opätovnému zrušeniu rozsudku pre zmeškanie nič vyčítať, (b) neakceptovateľná požiadavka sťažovateľky, „aby bolo ponechané v platnosti nezákonné a úplne v rozpore s platným právom vydané meritórne rozhodnutie“, s poukazom na zrušenie uznesenia ústavným súdom musel okresný súd rozhodnutie pre zmeškanie zrušiť. „Ak by sme žiadali, aby okresný súd ponechal v platnosti rozsudok pre zmeškanie dožadovali by sme sa porušovania platného práva...“, (c) sťažovateľka nesprávne a účelovo vykladá § 321 CSP, pričom toto ustanovenie má chrániť zamestnanca pre prípad, ak by zo strany zamestnanca – sťažovateľky bol voči nemu uplatnený nárok v jeho neprospech. Podľa názoru zúčastnenej osoby podaná žaloba na okresnom súde už nemá „nádej na úspech“, (d) sťažovateľka má stále možnosť domáhať sa svojho nároku v súdnom konaní, (e) zúčastnená osoba nesúhlasí s tvrdením sťažovateľky, pretože spája dve nespojiteľné okolnosti tohto konania, nesprávne a formalisticky z nich vyvodzuje, že ak nebol ponechaný v platnosti rozsudok pre zmeškanie, okresný súd pochybil, (f) žalobný nárok pozostáva z dvoch typov o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o nároku na náhradu mzdy. V prípade nároku na náhradu mzdy ide o nárok na plnenie, a preto nie je možné aplikovať § 273 CSP, (g) dôkazy a argumentáciu sťažovateľky považuje zúčastnená osoba za nepresvedčivú a zmätočnú a v závere považuje ústavnú sťažnosť za bezdôvodnú.

7. Sťažovateľka vo svojom ďalšom podaní uviedla: „Všeobecný súd pri svojom rozhodovaní nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného textu) odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavu súladného výkladu zákonov a obdobných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy)“. V prípade nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia možno uprednostniť výklad „e ratione legis“ pred gramatickým výkladom. Ustanovenie čl. 2 ods. ústavy neprestavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07). Sťažovateľka taktiež poukazuje na širší výklad § 321 CSP, ktorý pripúšťa vydanie kontumačného rozsudku pre zamestnávateľa v individuálnych pracovnoprávných sporoch. V závere sťažovateľka tvrdí, že po zrušení uznesenia okresného súdu

z 28. januára 2019 ústavným súdom mal byť ponechaný v platnosti rozsudok pre zmeškanie vydaný okresným súdom zo 4. októbra 2019. S prihliadnutím na ustanovenie § 321 CSP sťažovateľka žiada ústavný súd, aby zrušil napadnuté uznesenie a ponechal v platnosti rozsudok pre zmeškanie vydaný okresným súdom 4. októbra 2019.

8. K vyjadreniu zúčastnenej osoby uviedla, že prevažne kopíruje stanovisko okresného súdu. Sťažovateľka uvádza, že v priebehu konania okresný súd nevyslovil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná, ako aj neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci (§ 181 ods. 2 CSP), z uvedeného nevidí dôvod na neúspech, tak ako to prezentuje vo svojom vyjadrení zúčastnená osoba.

IV.

9. Ústavný súd za zjavne neopodstatnené považuje také ústavne sťažnosti, z ktorých už pri predbežnom prerokovaní vyplynie, že namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto potrebné považovať takú sťažnosť, pri ktorej pri predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil také porušenie označeného základného práva alebo slobody, ktoré by malo byť predmetom posudzovania po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

10. Podľa § 278 CSP na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) na návrh žalovaného rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobu zamietne, ak (a) sa žalobca nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalobca poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a (b) žalobca neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

11. Podľa § 160 ods. 1 CSP súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

12. K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie môže dôjsť predovšetkým vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98), ale tiež v prípade, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, a teda bolo prejavom zjavnej svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy (I. ÚS 19/02, I. ÚS 74/05), alebo ak by výrok rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania (II. ÚS 107/2018).

13. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa všeobecný súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Pokiaľ výklad súdu nie je arbitrárny a je náležité odôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS. 357/06).

14. Svojevôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách: ako procesná svojevôľa, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo ako hmotnoprávna (meritórna) svojevôľa, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012).

15. Sťažovateľka založila svoju sťažnosť na tvrdení, že okresný súd svojoľným, formalistickým výkladom ustanovení CSP, nesprávnym právnym posúdením vecí a neakceptovaním záverov ústavného súdu č. k. I. ÚS 238/2019 z 10. septembra 2019 opätovne zrušil rozsudok pre zmeškanie žalovaného, čím porušil právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie a právo na súdnu ochranu.

16. Ústavný súd vníma, že predmetom prieskumu v prerokúvanej veci je zrušujúce rozhodnutie rozsudku pre zmeškanie, zatiaľ čo v zmysle judikatúry ústavného súdu sa v konaniach o ústavnej sťažnosti zásadne preskúmajú len také právoplatné rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej skončilo (IV. ÚS 361/2010).

17. Ústavný súd však podotýka, že z uvedeného pravidla pripustil už opakovane v judikatúre výnimky, ak išlo o rozhodnutie, ktoré je spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do základných práv alebo slobôd sťažovateľa garantovaných ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (IV. ÚS 195/2010), pričom tento negatívny dôsledok sa vzťahoval na výsledok konania, ktorý by nebolo možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

18. Ústavný súd pripustil prieskum kasačných (zrušujúcich) uznesení odvolacieho súdu, v ktorých bola s konečnou platnosťou posudzovaná otázka, či boli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie na tom základe, že relevantná právna úprava vylučuje, aby táto otázka bola predmetom ďalšieho preskúmania všeobecnými súdmi v rámci následných štádií konania v predmetnej právnej veci. Kasačné uznesenie okresného súdu považoval ústavný súd za spôsobilé výrazným a nereparovateľným spôsobom zasiahnuť do sféry ústavou a dohovorom zaručených práv sťažovateľky (IV. ÚS 102/2019).

19. Napádané uznesenie spĺňa uvedené kritéria, preto ústavný súd výnimočne pristúpil k jeho preskúmaniu vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľkou uvedených základných práv. Ústavný súd sa pritom zamerlal najmä na posúdenie, či interpretácia ustanovení CSP aplikovaných okresným súdom je ústavne udržateľná (IV. ÚS 98/2020).

20. Rozsudok pre zmeškanie prispieva k urýchleniu či ukončeniu konania v prípadoch, ak niektorá z procesných strán je v konaní nečinná, no zároveň má voči nečinnnej procesnej strane sankčný charakter, keď v podstatnej miere obmedzuje jej možnosť uplatňovať v konaní jej práva. S ohľadom na túto skutočnosť súd, ktorý rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie, musí vždy s ohľadom na okolnosti prípadu uvážlivo posúdiť, či vydanie takéhoto rozhodnutia je na mieste, či jeho vydaním nedôjde k narušeniu procesnej rovnosti účastníkov konania. Z uvedených dôvodov by súd mal pristupovať k uplatneniu tohto inštitútu zdržanlivo a v nejednoznačných prípadoch by k vydaniu rozsudku pre zmeškanie pristúpiť nemal.

21. Súd rozhodujúci rozsudkom pre zmeškanie musí vnímať, že materiálnou podmienkou jeho vydania je neprítomnosť procesnej aktivity jednej z procesných strán. Z uvedeného dôvodu by mal súd rozlišovať, či v okolnostiach danej veci je neúčast' na pojednávaní dôsledkom nezáujmu strany o vývoj a priebeh konania alebo ide len o zmeškanie pojednávania. Súd by tak vždy mal prihliadnuť na predchádzajúcu procesnú aktivitu procesnej strany v konaní a voliť túto formu rozhodnutia v prípadoch, keď je zjavné, s ohľadom na predchádzajúce správanie procesnej strany, že táto sa nechce na konaní aktívne podieľať, prípadne konanie len účelovo predlžuje.

22. Sťažovateľka primárne podala žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru (žaloba o určenie právnej skutočnosti) podľa § 137 písm. d) a až sekundárne sa domáha nároku na náhradu mzdy (žaloba o splnení povinnosti) podľa § 137 písm. a). Konanie o neplatnosti právneho úkonu o skončení pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce spadá pod ustanovenia týkajúce sa žaloby o určenie právnej skutočnosti, voči ktorej nie je prípustné vydanie rozsudku pre zmeškanie.

23. Kým právne východiska sťažovateľky, že ustanovenie čl. 2 ods. ústavy neprestavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07), ústavný uznáva ako dôvodné, tak tvrdenia o širšom výklade § 321 CSP, ktorý pripúšťa vydanie kontumačného rozsudku pre zamestnávateľa v individuálnych pracovnoprávných sporoch, ústavný súd neakceptoval, pretože nie sú v súlade s ustanoveniami CSP. Inštitút rozsudku pre zmeškanie predpokladá žalobu o splnenie povinnosti a akékoľvek rozširovanie jeho použitia by bolo *contra legem*.

24. S ohľadom na uvedené ústavný súd vnímal, že nebola naplnená formálna podmienka vydania rozsudku pre zmeškanie ustanovená v § 278 písm. a) CSP, pretože neboli splnené zákonné podmienky na aplikáciu ustanovenia § 137 písm. a).

25. K otázke naplnenia druhej podmienky stanovenej v § 278 písm. b) CSP ústavný súd uvádza, že posúdenie konkrétnych okolností, ktorými procesná strana ospravedľňuje svoju neúčast' na pojednávaní, ako vážnych a z toho dôvodu i ospravedľujúcich jej neúčast', je na uvážení všeobecného súdu, ktorý vo veci rozhoduje. Prieskum ústavného súdu je v takomto prípade obmedzený len na posúdenie, či uváženie súdu nevybočilo z medzí daných ústavou. I v tomto ohľade ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd napádané uznesenie odôvodnil spôsobom, ktorý ústavný súd s ohľadom na okolnosti danej veci nepovažuje za arbitrárny, neprímerane formalistický či zjavne odporujúci zákonu a považuje ho za zákonný.

26. Ústavný súd nenašiel v odôvodnení napádaného uznesenia také vady, ktoré by potvrdzovali tvrdenia sťažovateľky o porušení jej práv, tak ako to formulovala v ústavnej sťažnosti. Právne závery, ku ktorým dospel okresný súd, nemožno označiť za arbitrárne.

27. Ústavný súd v závere poukazuje na to, že základné práva na súdnu ochranu sú „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok. Skutočnosť, či napadnuté konanie vykazuje znaky spravodlivého procesu, závisí od celého konania a konečného rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) (napr. rozsudok ESLP zo 4. júna 2002 vo veci Komanický proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 32106/96) vyplýva, že ústavný súd a ESLP overujú,

či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z tohto pohľadu sa posudzované konanie v celku javí ako spravodlivé, keďže sťažovateľka môže v pokračujúcom konaní pred súdom reálne uplatniť všetky svoje práva a súd bude povinný rešpektovať jej status slabšej strany sporu aj špecifiká pracovnoprávneho vzťahu (III. ÚS 86/2020).

28. Keďže ústavný súd nezistil, že by medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru existovala príčinná súvislosť, ktorá by odôvodňovala vyslovenie ich porušenia, ústavný súd po dôslednom prieskume dospel k záveru, že ústavnej sťažnosti nevyhovuje s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2021

Robert Šorl
predseda senátu